P. III. 185

Prețul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondență internațională pentru studiul problemei jidovești

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană

Nr. III/21 — Editura în Frankfurt/Main — 1 Noemvrie 1942

P. III. 740

Cuprinsul:

1. Profesorul Adolf Bartels, un vechiu luptător german împotriva iudaismului. — 2. Expulsarea jidovilor din Franța. — 3. Jidovii ajung prin vicleșug la stăpânirea Palestinei.

1. Profesorul Adolf Bartels, un vechiu luptător german împotriva iudaismului

Profesorul Adolf Bartels împlinește la 15 Noemvrie 80 de ani. Decenii întregi a luptat acest bărbat împotriva decadenței sufletului german. Pătruns fiind de primejdia unei asemenea decadențe, profesorul Adolf Bartels s'a străduit mereu să țină trează conștiința națională a poporului german a cărui luptă împotriva tuturor factorilor disolvanți a sprijinit-o cu toate puterile sale. După timpuri de cea mai adâncă și îngrijorătoare derută, începând cu anul 1934 profesorului Bartels i-a fost dat să fie martor ocular al renașterii sufletești a poporului german. Conducătorilor poporului german li s'a dat atunci ocazia potrivită de a-i exprima acestui curajos luptător într'o formă aleasă profunda lor recunoștință. Cu ocazia împlinirii celui de al 75-lea an al vieții sale, profesorul Bartels, care în timpul luptei pentru cucerirea puterii s'a lovit adesea de refuzul sau indiferența oficialității de pe atunci, a fost procla-

BIBLIOTECA
de
Universitară

mat cetățean de onoare al Weimarului, orașul luptelor sale electorale. Iar cu ocazia reuniunii poeților germani care a avut loc în acest an în Weimar, dirigintele ministerial Haegert a adus la cunoștința reuniunii crearea cu prilejul împlinirii celui de al 80-lea an de viață a lui Adolf Bartels, a unei fundații care-i va purta numele și care va acorda anual un premiu de 20.000 de mărci acelor autori germani care vor continua opera începută de Bartels.

Să urmărim astăzi drumul pe care l-a parcurs Bartels pentru a determina renașterea poporului său.

Adolf Bartels s'a născut în anul 1862 în Wesselburen și e descendentul unei vechi familii țărănești din Dithmar. Adesea și-a manifestat mândria de a aparține aceleiași patrii ca și poetul Friedrich Hebbel. După cum o mărturisește el însuși, el e mereu „conștient de originea sa dithmareană". Această adâncă legătură cu pământul său natal o exprimă cu putere în operele sale de tinerețe „Aus der meerumschlungenen Heimat", ca și'n amintirile sale din „Kinderland" și'n cele două romane istorice „Die Dithmarscher" (1895) și „Dietrich Sebrandt" (1899), în care zugrăvește revoluția din Schleswig-Holstein. Intre anii 1899 și 1903 a apărut apoi trilogia lutheriană, cea mai puternică dintre toate operele sale dramatice.

Soarta a voit ca Bartels să părăsească locul său natal, să se așeze un timp oarecare în Frankfurt/Main apoi în Weimar, de unde a condus lupta sa dârză împotriva falsificării spiritului german de către iudaism. In timpul ședерii sale în Frankfurt/Main a fost redactor și această profesiune i-a permis să cunoască bine primejdia jidovească ce amenință poporul german în însăși existența sa. Își dă bine seama și de dreptatea pe care o avea marele său compatriot Friedrich Hebbel când scria:

„Emanciparea jidanilor în condițiunile preconizate de jidani va aduce cu necesitate la o criză în care va trebui să se pună problema emancipării creștinilor." (Citat din cartea lui Bartels „Die Fortschritte des Judentums" in „Deutsches Schrifttum", fasc. 9, Ianuarie 1911, pag. 129).

De atunci încoace profesorul Bartels n'a mai avut timp pentru opera sa poetică, ci s'a dedicat în întregime criticei culturale și operei de elucidare a marilor probleme ale scrisului german. Astfel Bartels e unul dintre cei dintâi scriitori care s'a încumetat să facă în domeniul literaturii germane o demarcație precisă între spiritul german și cel iudeu și să identifice astfel influența străină asupra acelei literaturi. In a sa istorie a literaturii, concepută pe bază rasială, Bartels a arătat cât se poate de lămurit că acele opere înfruntă veacurile care poartă în ele spiritul creator al neamului. In strânsă înrudire spirituală cu Schiller, Bartels scrie în prefața „Istoriei literaturii germane", apărută în 1901, următoarele: „Operele poetice ale literaturii noastre care sunt lipsite de vigoare și moralitate nu sunt de origine germană. Asemenea opere au fost în toate timpurile combătute și date uitării și aceasta se va întâmpla și de acum înainte cât timp mai trăiește pe această lume un popor german și o spiritualitate germană." (Bartels, „Geschichte der deutschen Literatur", ediția a 5—6-a, Lipsca 1909, pag. 11).

Lui Bartels i-a reușit să-l detroneze de pe piedestalul unui renume nemeritat și pe poetul jidan Heinrich Heine. Astfel, iată ce scrie el în a sa „Heinrich Heine — auch ein Denkmal" apărută în 1906: „Susțin cu tărie că sunt în stare să dovedesc oricând, că Heine n'a fost marele poet german, cel mai mare poet liric după Goethe, după cum au căutat unii să ni-l înfățișeze ... Nimic nu ne oprește să vedem în Heine pe părintele decadenței secolului al XIX-lea." (Bartels „Geschichte der deutschen Literatur", ediția a 5—6-a, vol. I, pag. XIII și vol. 2, pag. 35).

In controversele care s'au ivit în jurul operei lui Heine, Bartels a fost insultat, luat în răspăr și a sfârșit prin a fi urât de jidani și de jidoviți. Dându-și însă bine seama împotriva cui a pornit lupta, Bartels nu s'a lăsat câtuși de puțin intimidat. In articolul „Deutsch-jüdischer Parnass" pe care l-a publicat în anul 1912 în „Deutsches Schrifttum", Bartels biciuește cu asprime următoarea afirmație a lui Moritz Goldstein, apărută într'un articol cu același titlu: „Noi jidanii administrăm bunurile spirituale ale unui popor care ne contestă îndreptățirea și aptitudinea pentru îndeplinirea unei asemenea misiuni", adăugând că de fapt jidanii „impregnează cu spiritul lor și distrug astfel" bunurile spirituale ale poporului german. Ca să ne dăm seama de măsura în care încă înainte de izbucnirea războiului mondial iudaismul se simțea stăpân pe destinele Germaniei, reproducem mai jos câteva păreri de ale jidanului Goldstein pe care acesta le-a dat publicității la vremea sa:

„Nimeni nu contestă în mod serios puterea pe care au dobândit-o jidanii în presă. Cu deosebire critica e pe cale de a deveni, cel puțin în capitalele țărilor și'n ziarele lor cele mai influente, un monopol jidovesc. La fel de bine cunoscută e și preponderența elementului jidovesc în teatru; aproape toți directorii de teatru din Berlin sunt jidani, o mare parte, poate cea mai mare, dintre artiști sunt și ei jidani, iar că fără publicul jidănesc nici nu poate fi vorba în Germania de astăzi de o mișcare teatrală sau muzicală — faptul acesta a fost lăudat sau a stârnit proteste. Dar iată că astăzi se pare că suntem martorii unui fenomen cu totul nou prin care însuși studiul literaturii germane e pe cale de a trece în mâni jidovești și membrii seminariilor de „germanistică" ale universităților noastre ne trezesc astfel sentimente comice sau tragice — după punctul de vedere din care privim lucrurile. (Eu însuși am fost membru în asemenea seminarii). Și câți jidani sunt printre „poeții germani", de lucrul acesta își dă cu ciudă seama și câte un apărător al artei germane." (Bartels, „Rasse und Volkstum", ediția a 2-a. Weimar 1920, pag. 168, și Goldstein, „Deutsch-jüdischer Parnass" în „Kunstwart", Martie 1912).

Profesorul Bartels cunoștea prea bine îngâmfarea „poporului ales". Precum el însuși ne-o mărturisește, dânsul e unul dintre antisemiții conștienți. In același timp însă, Bartels nu vrea să aibă nimic comun cu așa numitul antisemitism de scandal, care nu face decât să-i furnizeze iudaismului cele mai ieftine contraargumente. In lupta aprigă pe care a pornit-o, Bartels a rămas sobru, constant și neîndurat. Totuși el nu face parte din categoria acelor persoane care au fost răsfățate cu onoruri și distincțiuni numeroase. Putem spune chiar că în această privință soarta a fost sgârcită cu el. Ce-i drept, marele duce Wilhelm Ernst von Sachsen-Weimar i-a acordat în anul 1905 titlul de profesor, dar catedra ce devenise vacantă la Universitatea din Berlin și pentru ocuparea căreia a fost recomandat în anul 1913 de către cercuri naționaliste, i-a fost refuzată în urma unei sistematice campanii de calomnii pe care i-o înscenaseră dușmanii săi.

Incă de pe atunci profesorul Bartels socotea că o elucidare a problemei jidovești e absolut necesară. Își dorea să ajungă odată în situația de a dispune de „timpul și mijloacele necesare" ... pentru alcătuirea unei statistici asupra iudaismului în literatură germană, dorea să stabilească numărul pieselor de teatru jidovești care au fost jucate pe scenele teatrelor germane, numărul articolelor, cărților ș. c. l. scrise de jidani. (Bartels, „Was wir tun müssen und was wir tun können" în „Deutsches Schrifttum", Octomvrie 1909. pag. 52). Bartels s'a și străduit să elucideze aceste probleme în scrierile sale „Weshalb ich die Juden bekämpfe" (1919), „Die Berechtigung des Antisemitismus" (1919) și

„Der Nationalsozialismus — Deutschlands Rettung" (1924) („De ce lupt împotriva jidanilor", „Îndreptățirea antisemitismului" și „Național-Socialismul — salvarea Germaniei"), ca și'n opera sa de adâncă pătrundere a problemei jidovești „Jüdische Herkunft und Literaturwissenschaft" (1925) („Jidanii și studiul literaturii").

Dar activitatea lui Bartels nu s'a rezumat numai la combaterea decadenței, ci el a simțit nevoia lăuntrică de a-i arăta poporului german faptele marilor săi înaintași și a-l face să cunoască mai bine pe adevărații creatori ai progreselor spirituale. Astfel el a fost unul dintre cei dintâi cercetători care a recunoscut valoarea realiștilor germani din secolul al XIX-lea, ca Hebbel, Stifter, Storm, Keller și Raabe și le-a popularizat numele și opera. Bartels ne-a dat apoi în 52 de scrisori o „Introducere în scrisul german pentru poporul german" („Einführung in das deutsche Schrifttum für deutsche Menschen"), care are toate calitățile cerute de o carte populară. Bartels și-a câștigat apoi un merit deosebit prin stăruința care a pus-o la organizarea „festivităților dela Weimar ale tineretului german", care cu concursul asociației „Deutscher Schillerbund" au prins ființă în anul 1906.

„Serviciul Mondial" e în situația fericită de a-și putea exprima mândria că acest vechiu luptător antiiudaic este în același timp și un vechiu prieten al său. Căci profesorul Bartels care e unul dintre cei dintâi cititori ai „Serviciului Mondial" a sprijinit și promovat întotdeauna și cu toată energia, munca noastră de elucidare a problemei jidovești.

Firește că profesorul Bartels e în același timp și unul dintre cei dintâi și veritabili precursori ai național-socialismului. Fiind un prețios pioner al redeșteptării naționale, Bartels a devenit profetul întregii Mișcări. Cel mai demn omagiu de recunoștință pe care-l aduce poporul german acestui vechiu și viteaz luptător, în acești ani ai vârstei sale înaintate, îl aflăm în recunoașterea deplină a operei sale de o viață întreagă și'n faptul că după înlăturarea jidanului, a dușmanului său intern, poporul german e pe cale de a-și crea o viață spirituală așa după cum a dorit-o Bartels.

(Serviciul Mondial)

2. Expulsarea jidovilor din Franța

Este un fapt bine cunoscut că problema jidovească a agitat poporul francez în tot decursul istoriei sale și că încercările de a o soluționa au fost când în favorul jidovilor și în paguba poporului francez, când în paguba jidovilor și în favorul Francezilor. Și deși problema jidovească nu dăinuește de sute, ci de mii de ani, totuși ea încă n'a putut fi definitiv rezolvată, căci de altfel nici c'ar mai exista.

Duor cauze se datorește faptul că în Franța această problemă n'a putut fi rezolvată. In primul rând jidovilor le-a fost succes să pună de cu bună vreme stăpânire pe așa zisele poziții dominante. Datorită influenței lor economice și mai presus de toate celei politice, ei au reușit să „legifereze" interzicerea de a se mai discuta ceva asupra problemei jidovești. Acestea s'au întâmplat pe vremea miniștrilor Blum și Daladier, când — spre a ne servi de cuvintele lui Urbain Gohier, precursorul antiiudaismului francez — „nu-ți era îngăduit să rostești cuvântul „jidov" fără să-ți ridici pălăria"! Tot în vremea aceea a rostit Léon Blum faimoasele cuvinte: „Cu toate că aparțin unei alte rase, eu sunt francez", ca și când calitatea de francez s'ar putea dobândi în baza unor

ordonanțe sau a unor hârtii timbrate și stampilate! Acest fapt l-a îndemnat pe prietenul „Serviciului Mondial" profesorul de Vries de Heekelingen, care între timp a decedat, să scrie următoarele: „Nimeni nu poate fi francez dacă în vinele sale nu curge sângele rasei franceze, și dacă în vinele cuiva curge sânge jidovesc, el nu poate fi altceva decât jidov." („Juifs et catholiques", pag. 23.)

Alteori problema jidovească s'a impus în Franța cu o intensitate nemaipomenită, dar totuși acest fapt n'a determinat luarea în consecință a măsurilor necesare. Este deajuns să amintim aici doar de afacerea Dreyfus. Chiar din capul locului jidovii s'au pretat la răstălmăcirea tendențioasă a faptelor, deplasând problema pe plan confesional. Jidovul a apelat de astă dată la toleranță, fiind sigur că va fi sprijinit de către cercuri largi. Pe vremea aceea, Izrael se cramponase de economia, de politica și de educația poporului francez și i-a succes ca însuși ministrul educației naționale să fie recrutat dintre „fiii neamului ales", anume în persoana jidovului Jean Zay.

In timpul acesta jidovii din Franța se simțeau atât de puternici încât nici nu mai acordau atenția cuvenită simbolului națiunii franceze. Fie amintit doar în treacăt că același jidov, Jean Zay, care a fost găsit vrednic de a ocupa un resort ministerial ca acela al educației naționale, a adresat într'o poezie cele mai josnice infamii la adresa drapelului francez.

Crede întradevăr cineva că poporul francez ar putea să uite toate umilințele pe care i le-a adus jidovimea?

N'au fost jidovii aceia care au târît poporul francez într'un război al cărui sfârșit a constituit — după cum s'a pronunțat însuși Mareșalul Pétain — „cea mai mare înfrângere din câte a cunoscut istoria Franței", în urma căreia, după cum a scris Philippe Henriot în „Gringoire" din 7 August 1942, „Francezii trebue să reclădească totul din temelie"?

Francezii de bună credință care s'au ocupat cu cercetarea cauzelor înfrângerii lor, s'au putut convinge că aceasta este a se atribui în primul rând jidovilor și că rezolvarea definitivă a problemei jidovești constitue pentru Francezi o chestiune de viață sau de moarte.

In prezent, situația jidovilor care trăiesc în Franța este foarte variată, căci alta este situația jidovilor care se găsesc în teritoriul liber și alta a acelora din teritoriul ocupat. Astfel în teritoriul ocupat unde jidovii sunt obligați să poarte „steaua", numărul lor este cu mult mai mic decât în teritoriul liber. Pe ziariștii și politicienii francezi i-am putea împărți în trei categorii după atitudinea pe care — în urma evenimentelor din 1940 —, au luat-o față de problema jidovească.

In prima s'ar găsi „lumea veche", reprezentată prin ziare ca „Figaro" și „Le Temps". Pentru aceștia problema se rezolvă foarte ușor. Despre jidovi dânșii vorbesc rar de tot sau de loc. Ei rămân credincioși „vechiului liberalism" care îngăduește jidovilor, ca și slugilor acestora, să exploateze poporul cu nerușinare. Totuși generația tânără nu mai ascultă de acești „vechi apărători ai decedatei Republici a III-a" care e reprezentată de oameni ca Edouard Herriot. Lor le-a sunat ceasul!

In cea de a doua categorie ar fi de numărat câțiva discipoli de ultima oră ai lui Charles Maurras, directorul ziarului „Action française". După cum scrie Céline, Charles Maurras rămâne credincios unui „antisémitisme à la royale" cu tot pretinsul său pozitivism. Deși evenimentele din 1940 vorbesc dela sine, totuși Charles Maurras continuă să mai facă distincție între jidovi, găsind între ei și ... „jidovi de familie bună"!

Şi pentrucă Charles Maurras nu vrea să indispună în nici un fel pe jidovii săi „de viţă nobilă", a scris în „Action française" din 5/6 Septemvrie 1942 următoarele rânduri:

„De ce mare ajutor ne-ar putea fi o învăţătorime demnă de Franţa, aşa precum am cunoscut-o la „Cercle Fustel", camarazi credincioşi ai lui Serge Jeanneret. Ce important concurs ar aduce dânsa în această luptă împotriva jidovilor, odată ce ar deveni naţionalistă şi antisemită! Învăţătorii n'ar mai spune că jidovii sunt tot oameni ca şi ceilalţi, dacă un sănătos antisemitism de stat i-ar învăţa că aceşti oameni, a căror umanitate noi o respectăm, nu sunt la fel cu ceilalţi locuitori ai Franţei!"

Se vede aşa dară că Charles Maurras cu cercul său ţine să amâne rezolvarea problemei jidoveşti pentru mai târziu. In felul acesta însă, el nu aduce nici un serviciu poporului francez.

In sfârşit în categoria a treia a ziariştilor şi politicienilor francezi i-am putea număra pe aceia care au atacat direct problema jidovească. Atât în teritoriul ocupat cât şi în cel liber, aceştia reclamă într'un singur glas lichidarea dominaţiei jidoveşti din Franţa. Aceştia sunt exponenţii tinerei generaţii. In urma înfrângerii suferite, se impune imperios ca Francezii să-şi dea seama, că odată cu venirea la putere a lui Léon Blum ţara le-a fost vândută jidovimii.

In această privinţă sunt semnificative următoarele rânduri apărute în "L'Echo de Nancy" din 23 Septemvrie 1942:

„Foarte mulţi Francezi îşi dau abia acum seama de existenţa problemei jidoveşti. Ei încep să vadă influenţa exagerată şi ucigătoare pe care o exercită minoritatea jidovească în ţara noastră. Lor însă le scapă din vedere că această minoritate (cu excepţia a vreo 300 de familii stabilite în Franţa de peste trei generaţii) este recrutată mai cu seamă din ghettourile Europei centrale şi răsăritene. Lucrul esenţial în lămurirea problemei jidoveşti pe continentul nostru, este tocmai cunoaşterea situaţiei jidovilor dinainte de războiu în toate aceste ţări şi mai cu seamă în vechea Polonie care este focarul principal al iudaismului european."

Iată deci un ziarist francez care îndeamnă poporul său la o solidaritate cu celelalte popoare antiiudaice şi care năzueşte la o soluţionare a problemei jidoveşti, valabilă pentru întregul continent.

Ce primejdie prezentau jidovii pentru Franţa se poate prea bine vedea şi din următorul citat din ziarul „Gringoire" din 11 Septemvrie 1942:

„Pentru a înţelege problema ce se pune Francezilor din zona neocupată, e suficient să înşirăm câteva cifre."

„In anul 1920 trăiau pe pământul francez un milion şi jumătate de jidovi. In anul 1941 această veritabilă armată s'a mărit cu 1.200.000 de „refugiaţi" veniţi din ţările de unde fuseseră izgoniţi."

„Noi găzduiam deci în total 2.700.000 de venetici care cu toţii trăiau pe pielea noastră."

„Or, cu prilejul ultimului recensământ, în zona ocupată n'au fost găsiţi mai mult de 150.000 de jidovi."

„Este de ajuns să facem o simplă scădere spre a ne putea da seama de proporţia invaziei jidoveşti în zona neocupată."

De aceea nici nu este de mirare că Francezii, spre a redeveni stăpâni acasă la ei, au reclamat expulsarea jidovilor invadatori, mai cu seamă a celor veniţi din răsărit.

Nici o minte sănătoasă n'ar putea să le ia Francezilor aceasta în nume de rău.

Dacă totuşi guvernul american în frunte cu preşedintele său Roosevelt şi cu ambasadorul special Myron Taylor, voind să intervină în favorul jidovilor din Franţa, exercită o serioasă presiune asupra guvernului din Vichy şi încearcă să înhame chiar şi Vaticanul în slujba acestor scopuri, toate acestea nu dovedesc decât că politica americană stă completamente sub influenţa jidovească şi că-i urmează orbeşte directivele.

Prin această intervenţie a lui Roosevelt, Francezii au putut vedea limpede că o victorie anglo-saxonă n'ar însemna nici mai mult nici mai puţin decât o adevărată victorie jidovească pe care poporul francez n'a dorit-o niciodată.

Astfel scrie şi Marie-Thérèse Guinchard în ziarul „Matin" din 21 Septembrie 1942:

„Jidovii emigraţi din Europa au fondat în New-York un consiliu pentru chestiunile jidoveşti din Europa, care în colaborare cu Congresul internaţional jidovesc a hotărît ca:

„Orice armistiţiu şi orice tratat de pace trebue să prevadă condiţia ca toate măsurile antiiudaice din Europa să fie suprimate, ca jidovii să se poată reîntoarce în Europa, ca toate bunurile ce le-au aparţinut jidovilor să le fie restituite şi că drepturile jidoveşti astfel recucerite să fie garantate de întreaga Europă. Nici o negociere de pace nu va avea loc fără participarea reprezentanţilor jidovimii."

„Iată ce vor deci jidovii! Dar orice-ar zice sau ar face ei, ei au pierdut acest războiu pe care tot ei l-au dorit. Nu le mai rămâne decât să-l plătească, fie de voie, fie de nevoie."

Câteva feţe bisericeşti catolice şi protestante din Franţa s'au pus însă chezeşe pentru jidovime, luându-i apărarea. In fruntea lor se află episcopul din Lyon cunoscut ca mare admirator al jidovilor. Ce atitudine ia acum presa franceză faţă de această intervenţie? Este vrednic de notat că presa din amândouă zonele a reacţionat vehement împotriva imixtiunii bisericii în meschinăria intervenţiilor politice pe care aceasta le face în favorul jidovimii.

Mai întâi M. Jacques Delebecque a scris în „Action française" din 23 Septemvrie 1942 un articol intitulat: „Encore le chef d'orchestre invisible" (Iarăşi şeful orchestrei invizibile) din care extragem: „Nici religia şi nici un fel de „mistică" n'are ce căuta aici (era vorba de expulsarea a câtorva mii de jidovi). Binele obştesc trebue să primeze."

Din numărul din 18 Septemvrie 1942 al ziarului „Je suis partout" citim următoarele rezonabile rânduri:

„Steagul cu stele" (al Statelor Unite) „în ajutorul stelei lui David."

„Se ştie că guvernul francez, trezit dintr'o adâncă letargie, a luat hotărîrea să expulseze pe jidovii fără nici un fel de cetăţenie, expediindu-i în ghettourile lor de origine."

„Am arătat încă în săptămâna trecută câte obstacole au întimpinat aceste măsuri, obstacole ce au fost ridicate chiar de către înalţi chiriarhi care confundă dogmele cu apărarea lui Izrael."

„La aceasta se mai adaugă şi intervenţia americană."

„Ea era inevitabilă. Acelaşi Roosevelt care fără să se sinchisească de loc şi fără nici o justificare de ordin militar omoară civilii francezi, se cutremură de groază când e vorba ca un jidov să fie călcat pe coadă."

Incă înainte de „Action Française" şi „Je suis partout", rectorul institutului catolic din Paris şi membrul Academiei franceze, Cardinalul Baudrillart, i-a acordat cu puţine zile înainte de moartea sa un interviev unui ziarist spa-

niol. In acest interviev care a apărut şi în „Au Pilori", Cardinalul Baudrillart a denunţat bolşevismul ca inamicul Nr. 1 al religiei ca şi al tuturor neamurilor.

Numeroase ziare atât din teritoriul ocupat cât şi din cel neocupat al Franţei, precum şi din Algeria, arată mereu prăpastia care există între iudaism şi creştinism şi că pentru anumite feţe bisericeşti, preocupate mai mult de bună soarta jidovilor decât de mântuirea sufletelor, a sosit ceasul ca să se hotărască definitiv.

Intr'un articol intitulat „Biserica şi problema jidovească", publicat în ziarul „Oeuvre" din 23 Septemvrie 1942, fostul ministru francez Marcel Déat pronește la stâlpul infamiei concepţia potrivit căreia „crucea păşeşte în aceeaşi cadenţă cu secera şi ciocanul."

Marcel Déat subliniază că nu trebue să acordăm prea mare importanţă atitudinei câtorva chiriarhi izolaţi. El scrie:

„Dacă biserica oficială prin însăşi hotărîrea şefului ei suprem ar lua această atitudine, apoi aceasta ar echivala cu o declaraţie de război. Să ne grăbim deci a anticipa că Vaticanul va da dovadă de mai multă cumințenie decât Lyonul sau Toulousul şi că o asemenea atitudine nu va fi luată. Dar să mergem mai departe. Aşa precum Franţa e nevoită ca în lumina strălucitoare a evenimentelor, să-şi revadă filosofia şi să-şi formeze o altă concepţie de viaţă, tot astfel şi biserica va fi nevoită sau să se acomodeze sau să se uzeze într'o luptă inegală şi sterilă. Eu cred că nici biserica, nici Europa nu ar avea vreun interes pentru o opoziţie de genul acesta."

Astfel tot ce are Franţa sănătos a reacţionat spontan împotriva acestei noi încercări iudeo-engleze de a mai falsifica odată problema jidovească. Următoarele rânduri extrase din „Echo de Nancy" din 15 Iulie 1942 dau dovadă că numeroşi Francezi plasează problema jidovească pe planul cuvenit:

„Numai ocrotită de o politică generoasă care din capul locului a fost o greşeală a marei noastre revoluţii, jidovimea a putut să se strecoare şi să se stabilească în ţara noastră, fâcând astfel din Franţa cloaca Europei. Vrând, nevrând, noi am trebuit să admitem o imigraţie spre a compensa deficienţa naşterilor ca şi a grelelor pierderi de capital uman suferite cu ocazia celuilalt război. Cu acest prilej noi am dat însă dovadă de prea multă lipsă de discernământ, căci dacă este adevărat că primirea în sânul naţiei a câtorva elemente arice, practic asimilabile, nu prezintă decât un foarte mic inconvenient, apoi, — astfel precum a arătat mereu experienţa istorică pe care noi n'am luat-o în seamă —, jidovul, prizonier voluntar al unei politici habotnice de rasă, refractar oricărui amestec, rămâne oriunde şi oricând tot jidov, adică un element eterogen inadaptabil comunităţi omeneşti străine de rasa sa."

In numărul său din 31 Iulie 1942, revista „Gringoire" sprijină întocmai acestă teză după cum urmează:

„Prin însăşi firea sa, jidovul este internaţional. Atunci când crede că a sosit momentul şi că e la locul potrivit, îşi şi întinde tentacolele. Toţi Francezii de bună credinţă sunt de acord în a admite că dacă ţara noastră vrea să se refacă şi să se înnoiască, trebue să se scuture de mafia jidovească, care mai ales în ultimii ani a apăsat mereu ca o povară asupra destinului său."

Şi tot vocea acelei Franţe care vrea să trăiască, vibrează în cele publicate în „L'Apell" din 24 Septemvrie 1942 de către Paul Riche, unul din cei mai străluciţi ziarişti din zilele noastre:

„Pe jidov trebue să-l numărăm printre vieţuitoarele netrebnice ale pământului, unde numai omul rasei albe întroneză ordinea. Jidovul e ca o buruiană căreia trebue să-i dai foc, ca o lighioană primejdioasă care trebue exterminată, ca o gânganie nesăţioasă sau un animal sălbatec din pădurile străvechi. Drept aceea îţi şi stă mintea în loc văzând cum unii prelaţi îşi pângăresc ornatele când propovăduesc de pe amvon adevărate prăpăstii. Dacă biserica mai vrea să dureze, trebue să-şi regăsească făgaşul creator al spiritului său arian din strălucitele timpuri ale evului mediu. Intr'acele vremuri însăşi biserica în frunte cu papii a ştiut să-i ţărcuiască pe jidovi în ghettouri."

„Liftele spurcate au fost astfel alungate şi adunate înăuntrul barierelor pentru ca să nu se mai poată năpusti asupra omenirii civilizate."

Cele înşirate mai sus arată că actualmente în Franţa problema jidovească este pusă aşa cum trebue. Cea mai bună dovadă pentru aceasta este însuşi strigătul de desnădejde pe care-l scoate astăzi presa jidovească internaţională.

Nădăjduim că după două secole de rătăcire, poporul francez îşi va putea făuri un viitor liber de orice influenţă jidovească, mai ales că este pus în situaţia de a-şi croi singur calea care-i place.

Şi nu ne îndoim de fel că o Franţă eliberată de jidovi va ştie să-şi aleagă calea cea adevărată.

(Serviciul Mondial)

3. Jidanii ajung prin vicleşug la stăpânirea Palestinei

Corespondentul din Ankara al ziarului „Frankfurter Zeitung" comunică cu data de 21 Octomvrie 1942 că cenzura britanică din Palestina i-a dat presei arabe şi celei jidoveşti indicaţia precisă ca să nu mai facă nici un fel de comentar la problema imigraţiei jidoveşti, ci să se restrângă numai la publicarea cifrelor ce li se vor comunica în legătură cu această problemă de către organele oficiale. In acelaşi timp departamentul imigraţiei al guvernului palestinian face cunoscut că dela 1 Iulie şi până la 30 Septemvrie 1942, aşa dară într'un răstimp de trei luni, au imigrat în Palestina pe cale legală 1700 de familii jidoveşti. Dacă atribuim în medie fiecărei familii patru membri, atunci cifra imigraţiei jidoveşti în Palestina se urcă în acest sfert de an cu 6800 de persoane.

Această comunicare oficială a guvernului palestinian a provocat o imensă indignare în cercurile arabe. Iar faptul că în urma dispoziţiei amintite problema imigraţiei jidoveşti în Palestina nici nu mai poate fi discutată sau comentată de către presa arabă, a făcut ca această indignare să sporească şi mai mult.

Ceea ce-i amăreşte foarte mult pe Arabi e convingerea la care au ajuns că guvernul britanic palestinian îşi dă tot interesul să sporească fără încetare imigraţia jidovească în Palestina. Aşa se şi explică faptul că în aceste din urmă trei luni cifra imigraţilor e cu mult mai mare decât cea din primele două cvartale ale acestui an.

Dar Arabii mai au şi un alt important motiv de a fi cât se poate de nemulţumiţi cu măsurile guvernului palestinian. Ei şi-au dat anume seama că mai ales în ultimile luni, în urma dispoziţiilor luate de comisarul general britanic, li se crează jidanilor o tot mai accentuată preponderenţă economică. în timp ce economia arabă, întrucât nu e curat agrară, e distrusă în mod siste-

matic. In baza legilor şi dispoziţiunilor Apărării Naţionale, Comisarul general britanic Mac Michael a adaptat economia palestiniană la necesităţile armatei britanice şi la cerinţele comandamentului din Orientul apropiat. El profită de această ocazie spre a înnăbuşi economia arabă şi spre a-i crea economiei jidoveşti o poziţie dominantă la care nu este îndreptăţită nicidecum. Aşa de pildă o mulţime de întreprinderi jidoveşti au fost declarate c'ar prezenta o însemnătate din punct de vedere al economiei militare. Guvernul merge chiar până într'acolo, încât cu ajutoare băneşti ce i le acordă din visteria ţării, dă acestor fabrici putinţa de a-şi lărgi sfera de activitate a întreprinderilor lor. Pe de altă parte, numeroase întreprinderi arabe a căror însemnătate din punct de vedere al economiei de război nici nu poate fi pusă la îndoială, au fost declarate ca neprezentând nici o importanţă din punct de vedere militar, fabricile au fost închise iar muncitorimea arabă a fost silită să intre în întreprinderile de război jidoveşti. Promovarea întreprinderilor jidoveşti şi paralizarea celor arabe este dirijată cu atâta cinism, numai spre a-i înlătura pe Arabi din viaţa industrială.

Că în Palestina jidovii sunt sprijiniţi pe orice cale iar că Arabii sunt asupriţi, mai reiese şi din faptul că personalului jidovesc din întreprinderi i s'au creat incomparabile mai bune condiţii de traiu decât celui arab. Faptul că jidovilor le sunt date mai multe posibilităţi de câştig decât Arabilor, a dat naştere unor noi animozităţi între angajaţii arabi, şi angajaţii şi anteprenorii jidovi, în urma cărora raporturile dintre dânşii, care şi aşa erau destul de aspre, s'au încordat şi mai mult. Conflictele pe tema salariilor se ţin lanţ şi drept urmare grevele sunt la ordinea zilei. Aceste incidente constitue pentru administraţia britanică un nou pretext pentru a lua măsuri categorice împotriva Arabilor, justificând că vrea să restabilească ordinea în interesul producţiei. Dată fiind deosebirea de tratament, Arabii fiind mereu bruscaţi, se înţelege dela sine că guvernului britanic din Palestina nu-i va succede ca să organizeze o producţie ordonată a economiei de război. In comunicatul pe care corespondentul ziarului „Frankfurter Zeitung" îl transmite din Ankara e reliefat faptul că chiar presa jidovească asmuţă autorităţile britanice din ce în ce mai mult împotriva Arabilor.

Aceasta se oglindeşte cum nu se poate mai bine într'un articol mai lung apărut în ziarul jidovesc din Londra „Jewish Chronicle" în care e vorba de constituirea unei armate jidoveşti în Palestina. Intr'însul se aminteşte printre multe altele că marea majoritate a populaţiei din Orientul apropiat şi mijlociu este ostilă Aliaţilor şi aceasta, pentru motivul că Marea Britanie a dat dovadă de slăbiciune. Vreme îndelungată Anglia a tolerat toate obrăzniciile şi n'a înţeles să aplice pedepse exemplare tuturor acelora care şi-au bătut joc de autorităţile britanice, care au încălcat legile şi care au comis acte de rebeliune împotriva îngăduitoarei (!) stăpâniri. Ziarul jidovesc le atrage Englezilor luarea aminte asupra primejdiei ce i-ar ameninţa în cazul când forţele Axei ar pătrunde în acele ţinuturi, căci atunci populaţia s'ar răscula îndată împotriva Englezilor. Ziarul jidovesc mai cere ca şefii acţiunii potrivnice Angliei să fie identificaţi imediat, iar populaţia loială, adică jidovii, să fie în deajuns de înarmată.

Iată până unde merge obrăznicia jidovească! Numai cineva care cunoaşte ura încarnată a jidovilor, poate să înţeleagă cum pot dânşii să mai vorbească de „stăpânire îngăduitoare", când de ani de zile n'a mai contenit teroarea britanică, când nenumăraţi Arabi au fost întemniţaţi sau executaţi şi când satele lor paşnice au fost bombardate şi distruse cu dinamită.

Intre timp, cu sprijinul tacit al Englezilor, penetraţia jidovească în Palestina ia proporţii din ce în ce mai mari. Astfel nu demult comisarul general britanic a emis un decret, potrivit căruia oricărui jidov care serveşte în armata britanică, fie cea de uscat, marină sau aviaţie, îi este dată posibilitatea ca după lăsarea la vatră să se poată stabili în Palestina, fără să mai fie obligat să îndeplinească formalităţile cerute de lege. Tot astfel şi familia sa, fără să îndeplinească nici un fel de formalităţi, primeşte automat permisiunea de liberă petrecere.

Scopul acestei manevre este evident. Pe calea aceasta urmează ca jidovilor care hoinăresc prin Orientul apropiat şi care doresc să se aciueze în Palestina, să li se dea putinţa de imigrare pe calea lăturalnică a unor pretinse merite pe care le-ar fi câştigat în calitatea lor de voluntari în armata britanică.

Vedem deci că Englezii încearcă orice numai spre a încuraja imigrarea jidovilor în Palestina şi spre a le crea o preponderenţă în economia ţării.

Caracteristic pentru perfidia Englezilor şi pentru încălcarea cuvântului lor dat, este faptul că aceştia favorizează cu tot dinadinsul convoaiele de jidovi ce-şi iau calea Palestinei, cu toate că ei înşişi — spre a molcomi populaţia arabă —, au decretat legi care prevedeau foarte multe restricţii pentru jidovii ce voiau să imigreze în Palestina.

Atât guvernului britanic cât şi celui american nu le scapă nici un prilej de a accentua mereu că ei luptă pentru democraţie şi pentru libertatea popoarelor. Felul în care populaţia arabă este terorizată şi subjugată de Englezi în însăşi ţara sa, asuprită şi exploatată de către jidovii venetici, arată foarte plastic întregii lumi ce înţeleg anume jidovii şi Anglo-saxonii prin „libertatea popoarelor".

Atât guvernul britanic cât şi cel american s'au plecat necondiţionat dictatului iudaismului mondial. Pentru popoarele neiudaice, iudaismul mondial nu cunoaşte însă nici un fel de libertate ci doar o totală slavie. Jidovimea vrea să ajungă stăpână şi să subjuge popoarele neiudaice. Sovietele ca şi Anglo-saxonii trebue să lupte deci ca nişte mercenari inconştienţi ai iudaismului pentru dominaţia mondială a acestuia. Asta o vrea jidovimea! Fazele de până acum ale războiului au dovedit însă că jidovimea nu-şi va putea realiza planurile sale, deoarece le-a elaborat fără să cunoască realitatea. Drept aceea noi suntem ferm convinşi că nu peste multă vreme populaţia arabă şi Palestina vor fi eliberate odată pentru totdeauna de jugul jidovo-britanic.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst", Frankfurt am Main. Postschliessfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H. Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto. Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt. Bucureşti, str. Lipscani 31/33, pentru Dresdner Bank. Frankfurt/Main Conto 49537; în Ungaria la: László Levatich. Postsparkassenkonto nr. 40703. Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga. Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm. Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

ANTIC. 6 25